

Sözcükler Olmadan Yaşayamam Ben

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Kasım 2023

Sözcüklerin b/ağlanmış basireti ve düş cesetleri.

Kirli ellerime bulaşan kan misali

Kardığım yeni gün bağdaş kurduğum kerameti

Yalnızlığın.

Miyop ruhlar sokağı aşkın baş eğdiği yakın ya da uzak hiç fark etmez ben ki esaretinde hayatın cahil cesareti ile şiirleri sevdiğim çok mu belli?

Aşkın hünkârı mağdur bir düş gördüm dün gece
Aşktı seken hece hece
Özlemde esen güne meyyal geceyi basan afakanlar
Yazdığım kadar da yüreğim kanar
Kanadığım her yeni gün her yeni hüznün
Depreşen bir ikrarla set çektiğim ömrün
Yitik nazı yitik niyazı dünün

Sancılı bir oluşum
Hasret babında akan yaşlarım
Akmak ne kelime?
Çağlayan sessizliğin fısıltısı dem bulur şiirde
Dertlerimi de bilerim inceden inceye
Kâh bir kavis kâh bir yokuş
Metaneti koruduğum kadar
Yazmaya fırsat bulduğum
İki arada bir derede yaşadığım mutluluğu
Kimse çok gören yalnızlığımı
Kalburüstü bir özlemle meylederim yeni güne

Dirayetim sınanan
Asalet yüklü tebaam
Mademki bir şiire daha mahal verdi kâinat
Asmadan yüzümü astığım kadar ruhumun örtüsünü

Kaybolmak ne kelime?
Var olmanın diğer adı yazılması hece hece
Tekbir getiren bir fıslıtı
Çığı gibi büyüyen
Bitap düşmüşlüğüm kadar
Hicvettiğim bir başıma yitirdiğim gölgem

Melun mahzundur yaşam
Dirlik birlik sancısı ile yanar kelim
Ölümün öteki yüzü
Yaşamakla gitmek arasında bir tercih yapamadığım
Delice esen yele yol versem de

Ruhumdaki bıçkın rüzgâra kefilim kelamın yitik dününde saklı benim tinim ve yüreğimin yongasıdır
hüzün akla zarar aşklarla ihya ettiğim yaşama sevincim ne de olsa külüstür bir düşüm ben irak olduğum
kadar hayattan ihtiva ettiğim duyguların da yüzölçümüdür şiir.

Bir meta olsam keşke ya da mermerden mezar yastığım.

Dolu yağarken içime dolan öfkeyi kusup ansızın buharlaştığım sevdamin yanlı seyrinde içimde ukde
kalan mutluluğun nezdinde köpüren denize sevdalıyım nasıl ki tek damladan mütevellit ölü iklimin
görücü geldiği düğün öncesi yağdırdığım rahmet ve sevgi gibi varlığım elbet tüm mazlumlara ve
çocuklara duacı.

O kesif sessizlik içimde büyüyen.

Pür neşe çocukluğumda dönemediğim.

Ruhumun her suresi sevgiyle eşleşen bir suret ve sözcüklerimin her hecesi bilfil yaşadığıma delalet.

Sözcükler olmadan yaşayamam ben: hem dünümde hem günümde.

Öncemde okumakla iştiğal ettiğim bir yangında ilk kurtardığımdı madem kitaplarımın ve işte ömrün
ikinci evresi kalemimle yaza yaza yazgımı kabullendiğim elbet ihya edilesi bir hayali gerçek kıldığım
kadar da aşka namzet iken sözcüklerin albenisi.

Bir ben yok benden içeri çünkü nice ben var benden dışarı:

Püskürttüğüm.

Paslaştığım.

Paspal ruhuma sayısız mintanı yakıştırdığım:

Bir günüm şiir bir günüm masal ömrümse sayısız romana delalet bir hüznün aldığım sertifikası bir de görünmeyen yüzü ömrümün.

Renklerin ve duyguların mucidi İlahi Esintide hem karşılık bulduğum hem de kendimi.

İstırapla dolu bekleyişim hayatın neye hükmettiği değildi önem arz eden nüktesi elbet kaderin ve istifli sözcüklerim isyankâr kalemim.

Adaklarım.

Ardıç kuşuna öykündüğüm.

Azman çağılıtsı sessizliğin kem gözlerden uzak acıya tutsak kelamın bazen yittiği ömrün bittiği yerdeyim:

Günlerden hazan.

Günlerden özlem.

Öznesi yitik sözcüklerin ötenazi yaptığım imgelerin sağaltıcı gücü.

Bir nebze de olsa kendimden kaçamadığım.

Bir nezaket ölçüsü iken sözcükler güftesini yitirdiğim hayaller batağında atağa geçtiğim.

Kimseler görmedi öncesizliğimde bir buluta meyletmişim bir şiir vakti ruhumun semasında saklandığım kadar da sema idi belki de yüreğimde saklanan ve sevincim ve hüznüm ve kederim ruhumun penceresinden sarkan...

Bir bulut geçti önümden uğurladığımdı kendim.

Bir kendim ki kimsesizliğin mealinde saklı nice dikit nice sarkıt acının ve hüznün bin bir hali.

Yosma idi ruhumu saran yosun hem tutarsız hem çelimsiz hem azgın ruhumu üfüren hisler dünümde kalmışlığım kadar kendime kayıtsızlığım ve işte buğrası sözcüklerin ansızın bir bukalemun gibi evrim

geçiren hüznü yüreğim ve tek sahibi.

Şairin de dediği gibi:

“Kimseler görmesi, bu dünyadan ben geçtim.”

Seyyah bir günün şifa olduğu acılarıma.

Acının alfabesinde sektiğim nice harf nice duygu ve tecrit edildiğim iklimde saklı iken ölümün çağırın sesi.

İzbelere mahkûm olduğum ve saydam yüreğimde acıların şifasını bulmak adına çalاکalem yaşadığı yazdığım çala iken acılar ansızın çalan kapı zili ve ölümün yokladığı bense içtimada bense firarda mademki yaktım evde görmezden mi gelindim evrenin nezdinde?

Çıtkırdım mizacım.

Çatlayan yüreğim.

Talip olduğum izdivacı kalemin ve neşrettiğim ve nesri ömrümün bazen bir şiirin güme gittiği bazen yüreğimin gümbürtüsünü cümle âlemin duyduğu ve işte efkârla birleştiğim acıyla buharlaştığım aşkla tuttuğum yelkenli siması duyguların semada huzur bulduğum ansızın kaleminin kanada dönüştüğü ve uçmanın verdiği huzur ile bedenimden ayrışan duygularım bense kâh rüzgârgülü kâh uçuşan perdenin tülü belki de tüysiklet vicdanım bu kadar hafif ve huzurlu iken Araf'ta kaldığım yılların da çetelesini tuttuğum.

Ölümü arzulayabilirdim içimde kökü kalmamış olsaydı yaşama sevincimin belki de arzuluyorum yol yakırken kendime kavuşmak adına...

Bir b/ölü ikiye varamadığım kaç bin parçaya b/ölünsem de azat edemediğim bir ruh t/aşıyorum diri ve dik bedenimde mahsustan sever gibi yapanlara uzak durduğum kadar biliyorum da beni kucağına alacak olan tuzakların.

Hurafeler saklı içimde beti benzi kaçmış.

Münasebetsiz gölgelerle çevrili bir yokuş.

Manidar bir b/ölüm benimki hücrelerimin azalacağına çoğaldığı coğrafyalardan geliyorum ve ruhumun atlas yorganıdır sözcüklerim pekmez kıvamında sergüzeşt bir kıyım içilesi bir bardak şarapla avunduğum

değil yaralarım döküğüm yaşın da devamında yasın çeperinde bir yasa belliyorum ben hüznü.

Göğün kükreyen sesinden arda kalan ve yerin iniltileri...

Bir koz ise sunacağım kozamdan tecrit edilme ihtimali ile öfkeye kapıldığım...

Vecizeler misal.

Bir veryansın iken kulağıma ilişen.

Elleşmeden duyguların da kör noktası bir o kadar çözümlenmesi imkânsız kördüğüm ve işte isyanımı ibraz ettiğim bir günün ertesi kavuşmayı beklediğim huzurla yeknesak sessizlikte saklı ne/kim varsa bir arpa boyu yol alamadığım.

Günün meşrebi.

Hazanın evveliyatı.

Hüzünse bir başına başıma bela addedilse de hüznümle hayat buluyorum ben ve kurşun ağırlığında ne kadar düşünce ve duygum varsa ruhuma sapanan hançerle muhababım.